

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Júlie Horskej v právnej veci žalobcu: **O.K.**, bytom B., ul. I.J.F.X., zast. JUDr. K. J., advokátom so sídlom P. X., Š., proti žalovanému: **S. Ing. J. G.**, R. X., B., zast. JUDr. M. V., advokátom so sídlom Š.V.Š., ul. X.,B., o zaplatenie 113 534,60,-Sk, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2006,č.k.: 19 „O“ 19401/91-250 a na odvolanie žalobcu voči trovám konania, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2006 č.k.: 19 „O“ 19401/91-250 sa **m e n í** tak, že v časti o zaplatenie 23 924,10,- Sk sa žaloba **z a m i e t a**.

Vo zvyšku sa napadnutý rozsudok **potvrduje**.

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 7. júna 2006, č.k.: 19 „O“ 19401/91-250 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 41 776,10,- Sk, pričom uložil žalobcovi zaplatiť na účet súdu sumu 440,- Sk. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 113 534,60,- Sk z titulu dodania 1008 kusov tapetovacích stolíkov v zmysle objednávky žalovaného č. 112/91 za cenu 80,- Sk za kus. Na výrobu týchto stolíkov žalobca použil nielen materiál žalovaného, ale aj materiál zakúpený na vlastné náklady žalobcom.

Žalovaný uznal dôvodnosť pohľadávky žalobcu v sume 61 300,- Sk, vo zvyšku navrhol žalobu zamietnuť. Poukazoval na nízku kvalitu dodaných stolíkov a zníženia ich kúpnej ceny zahraničným zákazníkom.

Rozsudkom z 2. apríla 1993 č.k.: 19 „O“ 19401/91-35 Mestský súd v Bratislave uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 103 136,60,- Sk a vo zvyšku žalobu zamietol.

O odvolaní žalovaného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. novembra 1993, č.k.: 3 Obo 158/93-54. Pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplata sumy 61 360,- Sk (žalovaný ju zaplatil 1. novembra 1993), v časti týkajúcej sa sumy 41 776,10,- Sk rozsudok Mestského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Mestský súd v Bratislave rozsudkom z 2. októbra 1995, č.k.: 19 „O“ 19401/91-82 žalobu žalobcu v časti 52. 174,- Sk zamietol. O odvolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 29. februára 1996, č.k.: 4 Obo 3/96-94 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. mája 1998, č.k.: 19 „O“ 19401/91-118 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19 280,- Sk, vo zvyšku žalobu zamietol, keď dospel k názoru, že žalobcovi vzniklo právo len na zaplata sumy dohodnutej kúpnej ceny t.j. 80 640,- Sk (1008 kusov po 80,- Sk za kus). Pretože žalovaný zaplatil žalobcovi 61 360,- Sk, neuhradená zostala len suma 19 280,- Sk.

O odvolaní žalobcu a žalovaného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. apríla 1999, č.k.: 4 Obo 33/99-129 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Žalovaný uplatnil v odvolaní proti žalobcovi právo na zaplata sumy 25 000,- Sk, čo súd vyhodnotil len za obranu proti žalobe, nie za vzájomný návrh.

Predmetom ďalšieho konania zostala už len suma 41 776,10,- Sk.

Prvostupňový súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu hospodárskej zmluvy na dodávku tapetovacích stolíkov v počte 1100 ks v lehote plnenia do júla 1991. Žalovaný sa zaviazal dodať materiál na výrobu týchto stolíkov s výnimkou pántov a Duvilaxu, tieto mal dodať žalobca, za dohodnutú cenu 80,- Sk za kus. Žalobca vyrobil a odovzdal žalovanému v júli 1991 1008 ks tapetovacích stolíkov, čím prešlo právo hospodárenia alebo vlastnícke právo na žalovaného (§ 168 ods. 3 HZ). Žalovaný naložil na kamión len 1002 tapetovacích stolíkov, čo nemalo za následok zánik jeho povinnosti zaplatiť žalobcovi cenu všetkých vyrobených a odovzdaných tapetovacích stolíkov (1008). Na tejto skutočnosti nemení nič ani skutočnosť, že zahraničný zákazník uznal odovzdanie len 956 tapetovacích stolíkov. V prípade, že žalovaný namietal nekvalitu stolíkov, bol žalovaný oprávnený odmietnuť prevzatie vadnej dodávky. Žalovaný nepreukázal, že vady dodávky u žalobcu riadne a včas reklamoval. K námietke žalovaného týkajúcej sa väd stolíkov preto súd prvého stupňa neprihliadol.

Žalobca uznal, že na výrobe stolíkov sa podieľal i žalovaný s jeho pracovníkmi a uznal cenu nimi vykonaných prác po sumu 2028,- Sk.

Žalovaný uznal žalobcom vykonané práce pri nakladaní tapetovacích stolíkov do kamiónu v cene 600,- Sk.

Žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie 80 640,- Sk (1008x80,- Sk za kus), úhrady za ním dodaný materiál a úhrady prác – nakladanie stolíkov.

Keďže výšku za dodaný materiál žalobcom bolo možné zistiť len s nepomernými ťažkosťami, preto súd prvého stupňa tento nárok určil podľa svojej úvahy (§ 136 OSP) vychádzajúc z podkladov zo znaleckého posudku znalca J.B.. Žalobcova pohľadávka predstavovala sumu 106 436,95,- Sk (80 640,- Sk – cena stolíkov, 25 196,95,- Sk – cena materiálu a 600,- Sk úhrada prác).

Po odpočítaní 2028,- Sk (práce pracovníkov žalovaného) pohľadávka žalobcu predstavuje sumu 104 408,95,- Sk. K započítaniu pohľadávky žalovaného v sume 25 000,- Sk z titulu nespotrebovaného materiálu dodaného žalovaným, nebolo možné z dôvodu nemožnosti započítania peňažného plnenia voči nepeňažnému.

Žalovaný uhradil žalobcovi 61 360,- Sk, neuhradená zostala čiastka 43 048,95,- Sk, predmetom tohto konania zostala však čiastka 41 776,10,- Sk, čo bráni žalobcovi priznať viac. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 41 776,10,- Sk.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to do časti, ktorou bolo rozhodnuté o trovách konania, navrhol, aby odvolací súd rozsudok

súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 31 040,- Sk z týchto dôvodov:

Súd prvého stupňa pri svojom hodnotení neuplatnenia si náhrady trov žalobcom, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal vo veci 82% úspech v konaní, čím mu vzniklo právo na 82% z uplatnených trov Sk 37 854,- Sk.

Žalovaný vo svojom odvolaní podanom v zákonom stanovenej lehote navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Súd prvého stupňa nesprávne a neúplne zistil skutkový stav v dôsledku čoho súd dospel k nesprávnemu rozsudku. Poukazuje na znalecké posudky Dpt. J.B. a Ing. I.P. Súd sa nevysporiadal s otázkou prečo za prácu poskytnutú žalovaným započítal súd iba 2028,- Sk. Rovnako nesprávne vyhodnotil súd prvého stupňa otázku nespotrebovaného materiálu dodaného žalovaným. Všetky rozporné skutočnosti by mal súd riešiť znaleckým dokazovaním.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejedal odvolanie žalobcu i žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1 OSP s nariadením pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1 OSP a dospel k názoru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rovnako odvolací súd nevyhovел návrhu žalovaného na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenie mu veci na ďalšie konanie z dôvodu doplnenia dokazovania znaleckým posúdením sporných otázok, a to vzhľadom na čas, kedy boli sporné tapetovacie stolíky vyrobené a dodané žalovanému, ako i okolnosť, že predmetné tapetovacie stolíky boli následne po ich dodaní žalovanému predané zahraničnému odberateľovi.

Za týchto okolností dopĺňovať dokazovanie znaleckým posudkom by bolo neúčelné, keďže vypracovať znalecký posudok po 17 rokoch nemôže zodpovedať na otázky a tvrdenia žalovaného.

Odvolací súd konštatoval, že žalovaný objednávkou č. 112/91 z 23. júna 1991 si objednal u žalobcu výrobu tapetovacích stolíkov v počte kusov 1100 z dodaného materiálu, okrem pántov a Duvilexu za cenu 1 ks stolíka á 80,- Kčs s termínom plnenia júl 1991. Žalobca vyrobil a dodal žalovanému 1008 ks tapetovacích stolíkov, ktoré žalovaný vyviezol do zahraničia v počte kusov 956.

Teda medzi žalovaným a žalobcom došlo k uzatvoreniu hospodárskej zmluvy podľa ust. § 165 Hospodárskeho zákonníka, keďže objednávka č. 112/91 žalovaného potvrdená

žalobcom, obsahuje podstatné náležitosti kúpnej zmluvy t.j. predmet plnenia (výroba a dodávka tapetovacích stolíkov), čas plnenia 7/1991 a cenu – 80Kčs za 1ks.

Účastníci sa dohodli, že žalobca vyrobí pre žalovaného tapetovacie stolíky z materiálu žalovaného, pričom žalobca dodá pánty a lepidlo Duvilax.

Odvolací súd je názoru, že dodanie pántov a lepidla Duvilax bolo zahrnuté v cene 80,- Kčs za 1 kus tapetovacieho stolíka. Žalobca žiadnym dokladom nepreukázal, že tieto položky mal hradiť žalovaný.

Je nesporné, že žalobca vyrobil a dodal žalovanému 1008 kusov tapetovacích stolíkov, čím čiastočne splnil dodávku (§ 168 HZ) odovzdaním žalovanému. Žalobcovi preto vzniklo právo v zmysle ust. § 376 HZ právo fakturovať dňom čiastočného splnenia dodávky, a to 1008x80,- Kčs t.j. 80 640,- Sk.

Žalovaný uhradil žalobcovi čiastku 61 360,- Sk a uznal oprávnenosť žalobcovho nároku vo výške 600,- Sk za práce spojené s nakládkou tapetovacích stolíkov. Rovnako žalobca uznal čiastku 2028,- Sk za práce vykonané pri výrobe 1008 ks tapetovacích stolíkov žalovaným.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že ešte žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 17 852,- Sk. K námietke žalovaného týkajúcej sa nekvality dodaných stolíkov prihliadnúť nemohol, a to z dôvodu, že túto skutočnosť nepreukázal. Žalovaný relevantným spôsobom v súlade z Hospodárskym zákonníkom (§ 200 a nasl.) nereklamoval.

Rovnako odvolací súd považoval tvrdenie žalobcu o nekvalite dodaného materiálu žalovaným a tvrdenia o zakúpení dreva na výrobu stolíkov za sporné, keďže na pojednávaní priznal, že materiál dodaný žalovaným – nespotrebovaný na výrobu 92 ks tapetovacích stolíkov je na jeho dvore. Ani žalobca nepreukázal, že právne náležitým spôsobom reklamoval nekvalitu dodaného žalovaným materiálu – dreva.

Keďže súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z ktorého však nevyvodil právne správne závery, Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalobu týkajúcu sa zaplata sumy 23 924,10,- Sk zamietol ako nedôvodnú. Vo zvyšku rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, a to aj v trovách konania. Žalobca mal úspech v konaní v 69%, pomer úspechu bude 69% - 31% t.j. 38%, teda úspešnosť žalobcu je 38%. Odvolací súd preto považoval rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania za vecne správny, keď ich náhradu súd prvého stupňa účastníkom nepriznal (§ 142 ods. 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 2 OSP

v spojení s ust. § 142 ods. 2 OSP, a to podľa úspechu účastníkov v konaní.

Žalovaný mal v odvolacom konaní čiastočný úspech, a to vo výške 23 924,10,- Sk a neúspech vo výške 17 852,- Sk. Vzhľadom na úspešnosť účastníkov v odvolacom konaní, odvolací súd rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 7. februára 2008

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: